

Medlem pointerede stærkt, at vi ved at følge Mindretallets Indstilling vilde slippe for for Tiden at sætte nogle Indtægtsgrænser. Det ærede Medlem er enig med mig i, at ogsaa i Bekendtgørelsen maa der være Grænser; men Forskellen er, om vi skal sætte disse Grænser nu i April Maaned, eller om vi skal vente til Oktober. Det forekommer mig dog ikke at være af saa stor Betydning. Det er vel muligt, at man til den Tid kan skønne, at Konjunkturerne er anderledes end nu. Det kunde aldrig falde mig ind at benægte det. Men saa kan man jo sige det samme om den første April næste Aar, der falder et halvt Aar senere end den første Oktober i Aar.

Det ærede Medlem kunde ikke forstaa Flertallets Stilling. Han mente, at det havde stillet sig, som det gjorde, fordi det skyldte Ministeren en Oprejsning for et Nederlag, som denne efter det ærede Medlems Mening havde lidt under Behandlingen af Arbejdsløshedskasseloven. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at det Forslag, vi har stillet, ikke er stillet af saadanne uvedkommende Hensyn, men ene og alene af Hensyn til Sygekassernes Vel.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Der er i Virkeligheden kun et Spørgsmaal, der har, om jeg saa maa sige, delt Vandene. Det er Spørgsmaalet om de faste Indtægts- og Formuegrænser. Jeg drister mig nu til at paastaa, at de to Standpunkter vedrørende dette Spørgsmaal, som har fundet Udtryk i de to første Ændringsforslag, ikke er nær saa langt fra hinanden, som man efter de Udtalelser, der er faldne, kunde fristes til at gaa ud fra. Thi saa vidt jeg har forstaaet baade af Mindretalsbetænkningen og af de Udtalelser, der er faldne fra Mindretalsordførerne, er ogsaa de enige i, at der skal være Grænser — jeg har maaske ikke Lov til at sige faste Grænser, men der skal være visse bestemte Grænser. Flertallet har ment, at de bør staa i Loven, og Mindretallet, at de skal staa i en af Ministeriet efter visse bestemte Regler udarbejdet Bekendtgørelse. Men hvad enten Grænserne kommer til at staa i Bekendtgørelsen eller i Loven, staa de lige fast, saa er de lige fuldt Regelen, der er ingen som helst Forskel. Det, som maatte komme til at staa i denne Bekendtgørelse, hvis Mindretallets Forslag blev vedtaget, er det, der som Regel skal være det afgørende ved Optagelsen. Jeg overhørte ikke, at det ærede Medlem fra Fakse (Ståuning), der talte paa Mindretallets, jeg skal maaske sige det største Mindretals, Vegne, sagde, at efter Mindre-

tallets Ændringsforslags Ordlyd skulde der tages Hensyn til Indtægtens Art og Varighed, og gjorde opmærksom paa, at der kunde være forskellige Forhold at tage i Betragtning, at indenfor det ene Fag eller Erhverv var Kaarene mere usikre end indenfor det andet, o. s. v. Jeg maa tilstaa, at jeg hidtil er gaaet ud fra, at disse Hensyn skulde tages, naar det paagældende Udvalg eller den Bestyrelse, som jo først skal skønne over Spørgsmaalet, skal til at afgøre, om den paagældende kan optages, og at dette ikke var noget, som skulde finde Udtryk ved Tal i Bekendtgørelsen. Jeg fik af det ærede Medlems Udtalelser den Opfattelse, at han mente, man i Bekendtgørelsen kunde have nogle Indtægtsgrænser, der var gældende for, skal vi sige Murerarbejdsmændenes Sygekasse, andre, der var gældende for Maskinarbejdernes Sygekasse, o. s. v., forskellige Takster ikke alene for København, Købstæderne og Landet, men ogsaa indenfor det enkelte lokale Omraade, forskellige Sætsler for dem, der hører til de forskellige Erhverv. Dette er for mig en ny Tanke, som jeg ikke ved, om jeg helt har faaet fat i, men det synes i alt Fald at ligge i det ærede Medlems Tanke, at saadant ogsaa kunde finde Sted; og naturligvis, utænkeligt er det ikke. Men selv om man gik saa vidt, at man i Bekendtgørelsen, ja i selve Loven fastsætter forskellige Indtægtssætsler for de Medlemmer, der hører til forskellige Erhverv, saa er de paagældende Sætsler dog Regelen, Rette- snoren for Afgørelsen af, om den paagældende skal være Medlem eller ikke; selv med denne meget vide Fortolkning af, hvad der ligger i Mindretallets Ændringsforslag, 2det Stykke, og specielt i de Ord, der staa i Parentesen, vil Forholdet altsaa blive nøjagtigt det samme. Jeg tror derfor som sagt ikke, der er saa stor en Afstand; man er i Virkeligheden fra alle Sider — og det glæder jeg mig over — enig om, at der skal være faste Regler.

Jeg har, naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds har talt, haft Indtrykket af, at han fuldstændig har overset, at det, der her drejer sig om, ikke er at træffe Bestemmelse om, hvorvidt Lønarbejdere eller Ikke-Lønarbejdere skal kunne være Medlemmer af Sygekasser, men om, hvem der kan anses for at være saa vel-situerede, at de selv skal betale det hele Kontingent. Det ærede Medlem kom ind paa den Sammenhæng, som jeg har haft Lejlighed til at gøre gældende, der for Tiden er mellem Bestemmelserne i Sygekasseloven af 1892 og Arbejdsløshedskasseloven af 1907.